

làng. À, vợ Minh Ngọc tới đâu rồi ?

— Nhân viên trục tằm đặc biệt vẫn tiếp tục theo dõi ngày đêm. Ta đã gài được người trong xa-lông bán xe hơi cũ của hắn ở đường Trần Hưng Đạo. Hắn hoạt động rất đặc lực.

— Ai hoạt động đặc lực ? Minh Ngọc, hay là nhân viên của Sở ?

— Thưa, cả hai. Trong số các trú sứ giám đốc của địch ở miền Nam, Minh Ngọc được coi là phần tử khôn ngoan, mưu mô và can trường nhất. Nhân viên của ta phải khéo léo lắm mới không bị hắn ngờ vực.

— Hừ, tôi được tin là Minh Ngọc mê gái như điên đảo. Gần đây, hắn nặng tình với một vũ nữ hoa khôi của tiệm nhảy Minh Phụng. Vì mê gái, hắn đã tỏ ra hờ hênh và khờ khạo. Bên Công an vừa mật báo với tôi rằng họ ngờ chủ xa-lông xe hơi Minh Ngọc là nhân viên hoạt động cho địch. Tôi không thể cho Công an biết rằng chúng ta đã khám phá ra Minh Ngọc là giám đốc trú sứ Smerch từ lâu.

Vì như vậy thì hỏng hết. Công an làm việc rất giỏi, nhất là từ khi tổng giám đốc là chuẩn tướng Miên. Đánh hơi thấy mối ngon, họ sẽ cho người bám sát Minh Ngọc từng giờ, từng phút. Chỉ cần một vài tuần lễ là phăng ra ngọn ngành.

Kế hoạch hiện nay của tôi là tìm mọi cách che mắt chuẩn tướng Miên. Có đã nghĩ ra phương pháp nào chưa ?

— Thưa...

— Tướng Miên còn trẻ, mới 33 tuổi, lại chưa vợ, và rất hào ngộ. Có hãy giao việc này cho ban

Biệt vụ. Chọn một nữ nhân viên như sắc mặt mà, ăn nói thật dịu dàng... Tôi không muốn ông tướng tài hoa này ở Sài Gòn ngày mai nữa. Có hãy bố trí cho nữ nhân viên của Sở đến gặp tướng Miên sáng mai, chẳng hạn đề xin sự tra hồ sơ một cán nhân nào đó. Nhân viên của ta được tùy cơ ứng biến. Chẳng hạn lừa lời mời tướng Miên ra Vũng Tàu đổi gió vì mai là thứ bảy. Sau thứ bảy là chủ nhật... Sáng thứ hai, làm ông, làm eo, đòi ở lại thêm vài ba ngày nữa. Có đã nghe rõ chưa ?

— Thưa, rõ. Chuẩn tướng Miên rất giỏi. Sớm muộn ông ta sẽ biết là mình đưa vào xiếc. Sợ ông ấy làm dữ thì nguy.

—Ồ, tướng Miên là đồng chí, không phải là đối phương. Ta không muốn ông ta biết chuyện vì chưa tiện. Sau này có biết nữa cũng chẳng sao, và nếu ông ta không hỏi, tôi cũng nói.

Lê Diệp xen vào :

— Thưa ông, cách đây 4 tháng, Sở cũng đã dùng mỹ nhân kế lôi chuẩn tướng Miên lên Đalat. Khi về, biết chuyện, ông ta thề là từ giờ đến già quyết không nghe lời đường mật của đàn bà đẹp nữa. Sợ lần này, ông ta rút kinh nghiệm và không bị lừa nữa.

Ông Hoàng bật lên một tiếng cười ngắn :

— Aun nói đúng, nhưng chỉ đúng một nửa mà thôi. Chuẩn tướng Miên là tay khôn ngoan, tất sẽ nghĩ rằng nếu tôi muốn lừa lần nữa tôi phải đổi chiến thuật, hoặc ít ra cũng đổi kế hoạch. Nhưng lần này, tôi vẫn giữ chiến thuật cũ, mỹ nhân kế, và kế hoạch cũ, mời ông ta đi khỏi Sài

gòn một thời gian. Ông ta sẽ cần câu ngay, vì không thể ngờ được tôi lại ngày thơ đến nỗi tái diễn hai lần tấn trò gái đẹp.

Và lại, anh còn quên một điều quan trọng : dầu biết tôi dùng tay vào, chuẩn tướng Miên cũng ra đi một cách vui vẻ. Mỹ nhân là của bầu vô giá trong thiên hạ, kẻ đại anh hùng cũng khổ lụy, huống hồ tướng Mên. Hơn nữa, dễ đâu được người đẹp mời ra Vũng Tàu hóng gió.

— Thưa ông, tôi chỉ ngại ông ta tương kế, tựu kế, giả vờ ra Vũng Tàu, và dẫn nhà viên phá đám chúng ta ở Sài Gòn.

— Anh nói đúng. Nhưng tôi không tin tướng Miên còn đủ sáng suốt để tương kế, tựu kế, chơi ngược lại ta. Dầu ông ta sáng suốt, tôi vẫn có cách làm ngậm miệng. Có ra lệnh cho nhân viên theo ra Vũng Tàu và lên chụp hình cho tôi.

— Trời ơi ! Ông bắt tôi làm chuyện nhục nhã này sao được !

— Không biết đây là lần thứ mấy chục cô cưỡng lại mệnh lệnh của tôi. Chụp hình như vậy là chuyện nhục nhã đối với người thượng lưu trí thức, hoặc đối với bất cứ ai có phẩm cách, phải không có ? Nhưng trong nghề điệp báo, người ta không được quyền nghĩ đến trí thức hoặc phẩm cách nữa. Mà chỉ nghĩ đến bốn phận. Theo cô, thì chúng ta nên bí mật chụp hình, rồi bắt ông Miên án binh, bất động, hay là áp dụng tư cách quân tử tàu mặc cho ông ta khám phá ra tự sự và hạ lệnh bắt giam giám đốc trú sứ Minh Ngọc, làm kế hoạch của Sở sồi hồng, bồng không ?

— Thưa ông...

— Một đảng là phẩm cách của một người, một đảng là phẩm cách của hàng triệu người, của hàng chục quốc gia, theo cô nên chọn đảng nào ?

— Xin lỗi ông.

— Cô làm dưới quyền tôi đã lâu, tôi coi cô như con ruột, tôi không muốn thỉnh thoảng có lại xin lỗi như con nít. Chính vì cô quá nặng về tình cảm nên tôi không cử cô ra nước ngoài công cán.

— Thưa, tôi xin cố gắng.

Ông Hoàng mỉm cười :

— Thôi, để tôi nói sang chuyện khác. Chuyện Đàm Huân. Liệu dịch nghi ngờ hẳn không ?

Nguyễn Hương đáp :

— Cho đến phút này thì trú sứ vẫn tin nhiệm hẳn. Nhưng...

Nàng bỏ lửng câu nói.

Vì chuông điện thoại reo. Lệ thường, ông Hoàng vẫn để Nguyễn Hương nghe trước, chỉ khi nào quan trọng nàng không đủ thẩm quyền giải quyết mới chuyển thẳng cho ông. Đêm nay, một linh tinh đặc biệt bắt ông tổng giám đốc dịch thân cầm máy.

Người ở đầu giây là Triệu Dung.

Giọng ông Hoàng hơi đổi khác :

— Phải, tôi đây. Sao ? Đàm Huân chết rồi ư ? Đúng không ? Chết như thế nào ?

Tiếng nói của Triệu Dung vang ngân trong ống nghe :

— Cách đây 30 phút. Hẳn vừa ở tiệm nhảy ra thì bị cam nhôm cùn ngang bụng, chết không kịp trời. Tai nạn xảy ra trên quảng đường tối, vắng bóng cảnh sát, nên tài xế phóng xe bỏ trốn. Tuy nhiên, một vũ nữ ghi được số xe. Tôi sợ...

Ông Hoàng ngắt lời :

— Anh nghĩ rất đúng. Số xe nhất định là giả, ghi được số xe vô ích. Dầu là số thật cũng chẳng đi tới đâu, vì đó là xe danh cấp. Thôi, tôi hiểu rồi, dịch đã tái diễn tấn trò xưa như trái đất, dùng tai nạn xe hơi thông thường để bịt miệng. Còn Minh Ngọc ? Hắn còn ở nhà không ?

— Thưa, nhân viên của tôi vừa phúc trình là Minh Ngọc lái xe hơi ra khỏi nhà.

— Đi về hướng nào ?

— Xa lộ.

— Có ai rượt theo không ?

— Không.

— Không là thượng sách. Việc này đã giúp tôi hiểu được nghĩa của bức điện mà Sở vừa bắt được của Hà nội. Hiện anh ở đâu ?

— Thưa, xe hơi của tôi đang đậu gần cầu Phan thanh Giản, chờ chỉ thị của ông.

— Anh hãy về ngay.

— Thưa, về Khánh hội ?

— Phải. Tôi chờ anh.

Thái độ trầm mặc, ông tổng giám đốc đặt điện thoại xuống giá. Nguyễn Hương nhìn ông bằng cặp mắt dò hỏi. Ông Hoàng đột nhiên quay lại, giọng rắn rỏi :

— Tiên đoán của tôi có lẽ không sai sự thật là bao. Dịch đang sửa soạn một vụ đại qui mô ở Sài gòn. Đàm Huân bị hạ sát có nghĩa là dịch khám phá ra hắn làm nhĩ trùng cho ta. Minh Ngọc có lẽ đã bị triệu hồi. Hắn lái xe lên xa lộ, rồi đi Bình Dương.

— Tại sao ông biết hắn đi Bình Dương ?

— Trạm chiếu dõi của điệp viên dịch xuất nhập Sài gòn nằm trên lộ trình Bình Dương. Tôi chưa biết Minh Ngọc rời miền Nam bằng đường nào, song có lẽ là bằng đường bộ, vượt biên giới. Tôi cầu trời, khẩn Phật cho công an biên phòng chênh mảng để Minh Ngọc thoát khỏi. Hắn bị bắt lại thì phiền lắm. À, ngày mai cô không cần môi chài chuẩn tướng Miền nữa. Chúng ta có thể bước sang phần hai của kế hoạch Mắt Thần được rồi.

— Kế hoạch Mắt thần ? Thưa, tôi chưa hề được nghe ông nói đến kế hoạch Mắt thần. Lệ thường, ban kế hoạch đưa hồ sơ qua tôi, rồi tôi trình lên ông. Lần này...

— Cô không biết là phải, vì kế hoạch này không do ban kế hoạch nghiên cứu như mọi lần. Và trước đây một giờ đồng hồ tôi cũng chưa nghĩ tới. Trung ương Smerch vừa giúp tôi nghĩ ra xong. Có nghĩ xem : họ giết Đàm Huân, triệu hồi Minh Ngọc sau khi kế hoạch bắt cóc Văn Bình bị thất bại, không phải để đùa với tôi. Mà là để chuẩn bị một giai đoạn mới.

— Giai đoạn này ra sao thưa ông ?

— Giai đoạn này chưa xảy ra nên tôi không biết nói. Vì vậy, tôi mới dùng danh từ Mắt thần. Mắt thần để nhìn xuyên qua màn bí mật. Mắt thần để chọc thủng gan ruột của trung tướng H., trưởng đoàn cố vấn Smerch ở Bắc Việt.

— Văn Bình sẽ đóng vai chính trong kế hoạch Mắt thần, phải không thưa ông ?

— Có và không. Không, vì theo chương trình, Văn Bình phải lãnh mặt đối phương một thời gian để khỏi bị ám sát, và nhất là để tẩy lại sức khỏe

suy mòn trước khi dám nhận một công tác trọng đại do sự nhờ cậy tập thể của các cơ quan tình báo đồng minh. Tuy vậy, không mà có, vì nếu tình hình biến chuyển, tôi có thể giữ Văn Bình lại... Nhưng việc này cũng còn tùy... tùy theo trời nắng hay mưa... tùy theo...

Ông Hoàng không nói thêm nữa.

Như nhà sư có nhiều năm đạo, ông thường tịnh khẩu mỗi khi suy nghĩ, hoặc không muốn cho thuộc viên - dầu là thuộc viên thân cận như ruột thịt - biết những điều cần được giữ kín.

Dáng điệu chậm chạp, ông Hoàng khoác áo bờ-lu-dông rộng mệnh mỏng vào người. Lê Diệp căn lại :

— Ông dặn tôi là sẽ ở lại Khánh hội cho đến trưa mai để cứu xét hồ sơ.

Ông Hoàng buông điếu xì-gà, giọng hơi ngạc nhiên :

— Hồ sơ nào ?

Lê Diệp đưa hai tay lên trời :

— Thưa, tôi không biết.

— Thế à? Có lẽ tôi quên đấy. Đạo này, tôi mắc bệnh hay quên.

Nguyễn Hương rút rề đề nghị :

— Ông nên ra Nha Trang nghỉ vài ba ngày thì hơn. Trời Sài Gòn mấy hôm nay lạnh kinh khủng, tôi thấy ông húng hắng ho, bệnh cũ tái phát nguy lắm.

Mỗi lần ông tổng giám đốc tỏ vẻ mệt. Nguyễn Hương thường bạo miệng đề nghị như vậy. Và lần nào cũng như lần nào, ông Hoàng cũng bác bỏ thẳng tay. Ông nói rằng ông không

có quyền nghỉ, và ông cần tiếp tục làm việc, tiếp tục làm việc, tiếp tục làm việc... Nàng đã nghe ông Hoàng lặp lại hàng ngàn câu nói quen thuộc.. tiếp tục làm việc.

Ngạc nhiên xiết bao, ông tổng giám đốc lại nhíu mày trước lời đề nghị của nàng, mắt hơi chớp, chứng tỏ nội tâm xúc động. Ông đứng tặng giấy, lâu, điếu xì-gà tắt ngúm rung rung trong bàn tay nhả nheo.

Điều mà Nguyễn Hương cũng như nhân viên thân cận trong Sở không bao giờ ngờ tới đã xảy ra. Ông Hoàng gạt đầu, giọng ngọt ngào :

— Ủ, có nói phải. Có lẽ tôi cần ra Nha Trang một thời gian để dưỡng sức. Từ ngày về nước đến giờ, tôi chỉ lẩn quẩn ở Sài Gòn.

Mặt Nguyễn Hương tràn trề hân hoan. Nàng reo lên :

— Tôi xin lấy phi cơ ngay.

Nhưng ông Hoàng xua tay :

— Không. Có lấy vé Air Vietnam cho tôi. Lâu lắm, tôi chưa được hưởng lại cái thú làm hành khách dân sự, tự do đi, tự do về, tự do trèo lên máy bay, và tự do vào tiệm ăn.

Gió lạnh bên ngoài ập vào.

Ông tổng giám đốc co ro đi bên Lê Diệp. Lòng ông bỗng vui rộn như cậu bé được về quê thăm cha mẹ nhân dịp nghỉ hè.

Ra đến cửa, một sức mạnh lạ lùng níu ông lại. Nha Trang... Nha Trang... một thành phố nên thơ nằm dọc bờ biển cát trắng mỏng, nước mặn trong xanh cuộn sóng đến tận chân trời đầy mộng. Những con thuyền buồm lừng lờ trên nền biển

nhấp nhô... những cặp trai gái rủ nhau tình tự trên bãi rộng, dưới mặt trời ấm áp hoặc dưới ánh trăng vàng huyền ảo...

Sau nhiều năm giam hãm giữa bốn bức tường bê-tông kiên cố như pháo đài Maginot, ông Hoàng sắp được thoát ra cảnh trời nước Nha trang bao la.

Bãi biển Soriento cũng toàn cát trắng... Nước mặn Soriento cũng trong xanh... Cũng những con thuyền buồm lừng lờ trên nền biển nhap nhô... Cũng những cặp trai gái rủ nhau tình tự... Mấy chục năm trước, ông đã sống những thời khắc thần tiên trên bờ biển với người vợ ngoại quốc mà ông yêu tha thiết.

Tên nàng là Maria...

Maria đã chết. Chết vì những éo le thê thảm của nghề điệp báo... Maria không còn nữa, chàng phóng viên báo chí quốc tế kiêm điệp viên quốc tế đã thề dâng cuộc đời cho sóng gió. Chàng thanh niên hào hoa phong nhã bắn súng bá phát bá trúng, võ giời phi thường, uống huyết ky như hũ chim, khiêu vũ suốt ngày đêm không mỏi gối đã già trước tuổi, rồi năm tháng qua, với mái tóc muối tiêu và mối sầu đơn chiếc, trở thành ông Hoàng, tổng giám đốc Mật vụ.

Ông Hoàng rung mình ớn lạnh. Maria... Maria.. ông sức nhớ tới một câu thơ của thi sĩ phong cù yêu mạng Hàn mặc Tử :

Maria... linh hồn tôi ớn lạnh.

Như máy, ông quay phát lại, giọng đanh hẳn:

— Cô Nguyễn Hương.

Nguyễn Hương bằng hoàng như bị trúng phong.

— Thưa ông.

Ông tổng giám đốc thờ dài :

— Tôi không đi Nha Trang nữa.

Ông ngáp ngừng một phút rồi tiếp :

— Từ lâu, tôi không thích ra vùng biển. Có là người thân của tôi hẳn đã hiểu vì sao.

Nguyễn Hương thân thờ cúi xuống đồng hồ sơ, ánh đèn đêm nhảy múa loạn xạ trước mắt. Nàng không lạ gì ông Hoàng nữa. Phục vụ nhiều năm dưới quyền ông, nàng đã hiểu rõ quá khứ và tâm sự của ông. Tuy nhiên, nàng không bao giờ ngờ rằng ông tổng giám đốc già nua, ngày thường khắc khổ và khô khan ấy, lại chứa chất trong lòng một trái siêu bom tình cảm nổ chậm.

Có lần ngồi tán gẫu với Văn Bình bên ly huyết ky nàng đã cương quyết đánh cược rằng công việc quốc gia và quốc tế bề bộn đã khiến ông Hoàng quên được quá khứ xa xăm. Khi ấy Văn Bình nhún vai nhìn nàng bằng cặp mắt nửa thương hại, nửa trào lộng rồi nói :

— Sơ đoán của đàn bà là chỉ xét đàn ông qua bề ngoài. Ông Hoàng rất bận, song vẫn không thể quên được dĩ vãng. Người đàn ông càng già tuổi đời bao nhiêu càng nặng tình cảm bấy nhiêu. Có lẽ vì vậy mà em chưa hiểu được lòng anh. Em chỉ nghĩ đến những tình vụn mớ hồ của anh mà không quan tâm tới mối tình lớn nhất. Mối tình của anh đối với em. Anh chưa lấy em làm vợ, có lẽ suốt đời chúng ta sẽ không có con với nhau, nhưng đó không phải là chúng ta không yêu nhau tha thiết.

Nghe Văn Bình nói, nàng nhìn mặt. Nàng đã nhàm tai trước thói quen ngụy biện của chàng.

Phút này, nàng mới biết chàng nói đúng.

Bước chân lệt xệt của ông Hoàng còn vang trong tai Nguyễn Hương. Không hiểu sao nàng cảm thấy cõi lòng rạo rạt. Rồi như đứa trẻ, nàng bưng mặt khóc rung rức.

IV

Hồ ly tình ái

Mùa đông trôi qua, rồi Tết Nguyên đán. Tết năm ấy cũng lạnh kinh khủng. Toàn thể Sài Gòn đều thu mình trong áo len. Đường phố vắng teo, xa lộ Biên Hòa buồn hiu như sa mạc.

Rồi mùa xuân tới.

Sài Gòn bắt đầu sống lại sau ba tháng run rết. Những cành cây khẳng khiu trên đại lộ Công lý bắt đầu trở lá non. Thiên hạ bắt đầu tùa nhau ra Vũng Tàu đổi gió.

Mùa xuân đã bỏ đi một cách vội vã như người đàn bà lỡ hẹn với tình nhân trẻ tuổi. Nàng hề phủ đầy thú dờ, bụi bay trắng xóa, những cơn mưa quen thuộc ào ào đổ xuống.

Con chim Z.28 bị cầm tù trong lồng sơn đã được bốn tháng. Bốn tháng dài đằng đằng mà ngắn ngủi lạ thường. Dài, vì Văn Bình mất hẳn tự do, không được tự do buổi chiều ra đường Tự do uống rượu, chiêm ngưỡng kho báu thiên hạ, buổi tối vào tiệm nhảy để luyện cặp giò, và ban đêm vào những căn phòng lữ quán gần mấy điều hòa khí hậu để tâm tình cho đến sáng mới chịu chợp mắt.